

БУРСАЦЬКИЙ УЗВІЗ

№3 (42), червень 2018 року

ВСТУПНА КАМПАНІЯ – 2018

Культурний WEEKEND

ВІД РЕДАКЦІЇ. 13 травня Харківська державна академія культури провела День відкритих дверей, який уперше за всі роки проходив у нетрадиційній формі – за межами вишу. Так, цього разу Академія радо зустрічала гостей – майбутніх абітурієнтів – на території Центрального парку культури та відпочинку імені М.Горького, де завдяки зусиллям режисерської групи викладачів і студентів театрального факультету відбувся культурно-мистецький захід – так званий «Культурний Weekend». Серед його учасників – найкращі творчі колективи ХДАК: театр народного танцю «Заповіт», ансамбль сучасного танцю «ЕСТЕТ», ансамбль бального танцю «Креатив», академічний хор, естрадно-симфонічний оркестр, оркестр народних інструментів, театр естрадної пісні «СТЕП», фольклорні та інструментальні ансамблі. У концертній програмі також взяли участь харківські колективи, до складу яких входять випускники, викладачі та студенти Академії: музичні групи «Orbis-band», «Take five», «Л'юїс Керол» «Масло», «Эй, прохожий!», танцювальні колективи «Motor Show», «Феймос», «Жемчужина», переможці та фіналісти телевізійних шоу «Х-фактор», «Голос країни», «Танцюють всі».

Паралельно з концертною програмою на центральному майданчику, на території парку функціонували творчі локації факультетів ХДАК, де пройшли концертні виступи, майстер-класи, квести, інтерактиви та вікторини.

Своїми враженнями щодо того, як пройшов «Культурний Weekend», ділиться студентка 2 курсу факультету музичного мистецтва спеціальності «Естрадний спів» **Маргарита КОЗИР:**

– Незважаючи на те, що цілий день ішов дощ, парад студентів і святковий концерт все-таки відбувся! Центральною алеєю парку ми йшли під гучний бій барабанів, поступово наближаючись до сцени, де й розгорталася основне святкове дійство. Перехожі знімали нас на камеру, посміхалися, а кілька школярів сказали, що збираються вступати до нашої Академії. У цей день відчувала особливу гордість, що я – студентка Харківської державної академії культури, що навчаюсь і спілкуюсь із творчими, цікавими та талановитими людьми. Це було справжнє свято для всіх присутніх. Ми побачили, як насправді нас багато. Цей день запам'ятається на все життя, а студентські роки будемо згадувати з любов'ю.

Держіспит із хорового диригування

Що може бути найбільш хвилюючим для кожного випускника? У зв'язку з чим він не спить останні два тижні травня? Звичайно, це державний іспит із фаху. Так, 28 травня бакалаври-музиканти (Антон Неділько, Аліна Дунаєва, Дар'я Шаріпова, Катерина Качур та Олександр Сидоров) склали свій держіспит із фаху – хорового диригування. Ця форма контролю була особливою, тому що наші випускники вперше керували професійним колективом – академічним хором (художній керівник і диригент – завідувач кафедри хорознавства та хорового диригування ХДАК, кандидат мистецтвознавства В'ячеслав Геннадійович Бойко).

Репетиції перед іспитом проходили по-різному: були, як вдалі моменти, так і розчарування. Проте всі диригенти віднайшли індивідуальний підхід до кожного хориста й досягли бажаного відмінного результату. Сам же іспит перетворився на справжній святковий концерт, із яким можна було виступати, наприклад, на сцені Філармонії або Оперного театру. А чому б ні? Програма складалася з двох номерів: а саррелла та в супроводі фортепіано. Звучали твори відомих українських і зарубіжних композиторів: В.А.Моцарта, І.Брамса, Д.Верді, О.Кошиця, І.Гайдена, В.Герасимчука та інших. Музика була різножанрова, цікава й одночасно не проста в технічному виконанні.

Чесно кажучи, навіть важко уявити, як наш 4-й курс зміг побороти хвилювання і настільки гарно показав свої професійні вміння й навички?! Звичайно, це передусім заслуга наших Учителів: будучи безмежно відданими своїй справі, вони надихнули вихованців на плідну творчу роботу й дали їм чимало цінних порад. До того ж значна підтримка в хвилюючий день була з боку родичів, друзів, однокласників, майбутніх абітурієнтів, які з задоволенням прийшли послухати хор та оцінити диригентсько-хорову підготовку молодих музикантів.

Щиро вдячні нашим бакалаврам за ті позитивні емоції, які вони подарували всім присутнім. Бажаємо їм нових, ще вищих творчих звершень на музичній ниві. А ми з нетерпінням чекаємо вже свого державного іспиту.

*Дар'я Калач, Олена Корень, Олена Ленкєєва,
студентки 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

МІЙ ТВОРЧИЙ ШЛЯХ до ХДАК

Із самого дитинства я мріяла стати співачкою, але не замислювалася над тим, як цього можна досягнути. Я просто співала вдома та отримувала від цього велике задоволення. Коли навчалася в другому класі, батьки подарували мені дитяче піаніно з мікрофоном. Я підбирала пісні на слух і навіть не уявляла, що існують ноти, інтервали, музичні терміни. Я керувалася тільки своїми почуттями, інтуїцією.

Коли змінила школу, моє життя зазнало значних змін: я пішла до вокальної студії «Обрій». Я ще не вміла професійно співати, але точно знала, що навчуся, бо прагнула стати справжньою зіркою естради. Мій перший педагог із вокалу, Чепурнова Ольга Анатоліївна, змусила повірити у власні сили й допомогла відкрити в мені музичний талант і взагалі прищепила безмежну любов до музики.

Я вперше вийшла на шкільну сцену, коли мені було 12 років. Відчувала, що вокал – це те, чим мені варто займатися. Уже з того часу знала, що хочу присвятити своє життя тільки музиці й співу. Щоправда, мені так і не пощастило закінчити музичну школу, бо відкрила свій творчий потенціал не так рано, якби хотілося. А в музичній школі для дорослих на той час не було вже місць. Утім я брала участь у багатьох конкурсах, фестивалях, співала на концертах, перемагала, посідала призові місця. Але були й поразки: часом поверталася додому й плакала, бо щось складалося не так, як собі

уявляла. Це мене стимулювало, я з кожним разом усе більше й більше прагнула перемоги, мені хотілося працювати над собою та над удосконаленням своїх професійних умінь і навичок.

Після закінчення школи склала всі вступні іспити, успішно пройшла творчий конкурс. І ось нарешті я – студентка Харківської державної академії культури. Саме тут, на кафедрі естрадного вокалу, я хотіла вчитися. Тепер точно знаю, що мрії збуваються, головне – працювати та вірити в себе.

*Маргарита Козир,
студентка 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

Крізь ТЕРНИ до ЗІРОК

Як і кожна дитина, змалечку я мріяла про свою майбутню професію. Звичайно, авторитетом для мене завжди були та залишаються батьки. Спочатку я хотіла бути, як і моя мама, — лікарем. Адже лікарі допомагають людям, рятують життя мільйонам. Коли я піросла, мене не покидала думка про вступ до Залізничної академії, яку закінчив батько. Але йшли роки, мої захоплення змінювались, у мене виявилися здібності до гуманітарних наук, вокалу, хореографії, живопису, я полюбила читати книги. Після 9-го класу хотіла вступити до Харківського гуманітарно-педагогічного коледжу, навіть подала туди документи. Останньої ноти передумала та залишилася в школі. Саме за ці роки я зрозуміла, де справді хочу продовжити навчання.

Мій вступ до ХДАК — це не просто вибір навчального закладу за інтересом. На цей крок мене надихнула моя улюблена бабуся, яка теж навчалася в Академії в далекі роки та отримала тут професію бібліотекаря. Вона все життя віддала бібліотеці, культурі, саме на згадку про бабусю я і вирішила продовжити її справу.

У 2014 році, закінчивши школу, я без вагань вступила до Академії культури. З перших днів усім серцем полюбила цей храм науки і знань. Навчання в Академії не було легким: мене оточували нові люди, я опинилася в новій незвичній атмосфері, проте дуже швидко знайшла спільну мову не лише з одногрупниками, а і з викладачами, які виявилися дуже толерантними, завжди готовими прийти на допомогу.

Уже через рік навчання мені запропонували цікаву роботу в Управлінні культури, молоді та спорту мого рідного Куп'янська. Я була дуже рада такій

пропозиції і, звичайно ж, погодилася. На жаль, щоб отримати омріяну роботу, я була змушена перевестися на заочну форму навчання і залишити на деякий час уже рідну Академію. Проте, від такої цікавої пропозиції відмовитися не змогла. Мені пощастило, бо, поєднуючи навчання з роботою за фахом, я отримала значно більше знань і професійного досвіду.

Але життя приготувало мені неприємний сюрприз: на роботі відбулися глобальні зміни, тому я змушена була звільнитися. Це мене дуже засмутило, але я одразу взялася за пошуки нової роботи. І навіть не очікувала, що знайду посаду, яка виявиться навіть кращою за попередню. Зараз я працюю в школі педагогом-організатором, є класним керівником 6-го класу та веду гурток. Навіть не можу передати, яке щастя дарує мені така робота. Діти радують щодня: ми організуємо чудові свята, їздимо на конкурси, де посідаємо призові місця, завжди перебуваємо в пошуках нового, а я отримую новий професійний досвід.

Отже, навчання в Академії культури відкриває перед молоді людиною значні перспективи. У цих стінах ми здобуємо безцінні знання з професійних дисциплін, що дає можливість працювати в різних сферах, бути фахівцем широкого профілю. Я жодного разу не пошкодувала, що обрала саме цей заклад вищої освіти. І зараз, закінчуючи 4-й курс, стверджую: якщо Ви хочете роботу-свято, купу позитивних емоцій та енергетичний заряд на кожен день — вступайте саме до Харківської державної академії культури.

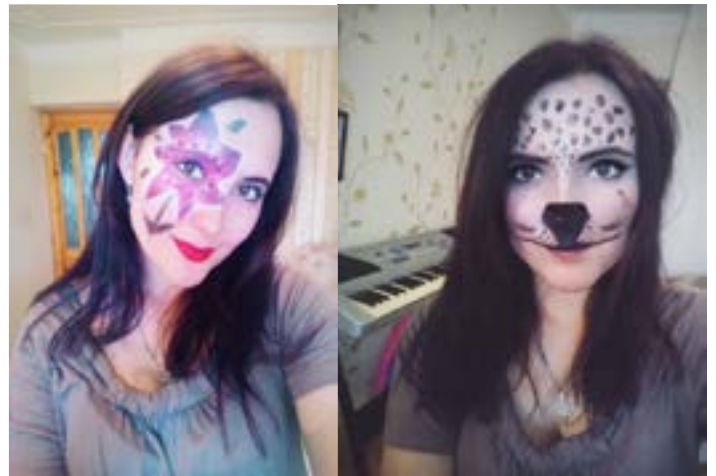
*Аліна Духновенко,
студентка 4-го курсу ф-ту соціальних комунікацій*

«Основи сценічного іміджу» – мій улюблений предмет

Опановуючи спеціальність «Естрадний вокал» у стінах ХДАК, я вивчаю багато творчих і цікавих предметів, зокрема: «Аранжування естрадної пісні», «Сценічний практикум естрадно-пісенного виконавства», «Сучасний естрадний танець», «Вокальний ансамбль» тощо. Цього навчального року в моєму розкладі з'явилася нова навчальна дисципліна — «Основи сценічного іміджу», яка покликана навчити нас, музикантів, робити собі грим, що є важливою складовою художнього образу будь-якого артиста. Пізнавати гримерне мистецтво нам допомагала старший викладач кафедри режисури Валентина Вікторівна Медведєва.

На перших заняттях ми знайомилися з теоретичними аспектами: цікаво було дізнатися історію походження гриму, які бувають типи гриму й методи його створення, для чого він взагалі робиться та які основні правила його нанесення, а також які матеріали варто використовувати для якісного сценічного макіяжу тощо. Згодом від теорії ми перейшли до практики: спочатку вчилися наносити правильно основу для моделювання майбутнього образу, підбирати тон і кольорову гамму, що є індивідуальними для кожної людини, і нарешті – за допомогою саме театральних гримувальних фарб ми спробували змінити власну зовнішність і вжитися в роль якогось казкового персонажа, якоїсь тварини або квітки.

Усі наші заняття проходили в доброзичливій веселій атмосфері, кожен був натхненний своїм оригінальним образом. Ми змогли переконатися, що вміння наносити грим – це справжнє диво! Дуже сумно, що наступного навчального року цього улюбленого предмета в нас більше не буде. Це був безцінний досвід для нас,

музикантів, володарів сцени. Тепер ми технічно озброєні, бо розкрили для себе всі таємниці та виражальні можливості гриму, а також сучасні техніки його створення. Обов'язково будемо користуватися отриманими знаннями як у сценічному житті, так і в повсякденному: адже кожна сучасна дівчина прагне підкреслити природні риси свого обличчя за допомогою косметики, але не кожна знає, які тони їй підходять, як скорегувати або зменшити недоліки, як підібрати макіяж відповідно до віку чи типу зовнішності.

Софія Растрьопенко, 2 курс, ф-т ММ

СТУДЕНТСЬКА ГРУПА

Маленька студентська родина 2-Н

У групі 2-Н нас лише троє. Усі ми різні: і за характером, і за вдачею, і за манерою виконання творів. Здавалося, що такої малочисельної групі буде важко серед інших великих груп залишатися помітною, але за два роки навчання ми розвіяли ці міфи. Тож будемо знайомі!

Олена Биканова – староста нашої групи, відмінниця навчання, дуже відповідальна, старанна і працююча, відвідує всі заняття, перед екзаменами дуже хвилюється, але ж ми знаємо, що вона молодець і впорається з будь-яким завданням. Вона дуже добра, талановита, бере активну участь у житті академії, входить до складу студентської ради факультету. І взагалі, вона просто красуня і хороша подруга!

Настя Грунь за два роки навчання стала мені, як сестра. Вона теж відмінниця. Коли наближається сесія, то вона ніби «вимикає» свою нервову систему: якщо на неї подивиться стороння людина, то може подумати, що вона взагалі не хвилюється ніколи, хоча насправді це не так. Ще вона дуже сором'язлива і дуже красиво грає на фортепіано, я так не вмію (хоча також граю, але так красиво не вмію). Ми завжди разом виступаємо на концертах, беремо участь у фестивалях. Так склалося, що ми з нею і працюємо разом. А працювати доводиться з досвідченими, заслуженими артистами, не завжди все виходить, як треба, бо ми наймолодші в колективі, тож завжди тримаємося одна за одну.

У цілому, ми з дівчатами стали за два роки такими рідними, що я іноді й додому не хочу йти від них. Ми багато часу проводимо разом в академії. Коли ми утрюх, то й пари в нас проходять веселіше. Допомагаємо одна одній у навчанні та в життєвих ситуаціях. Ми – така собі маленька студентська родина 2-Н, яка тримається разом за будь-яких обставин. Сподіваюся, що так буде завжди.

*Євгенія Колінчук,
студентка 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

ТЕАТР ПІД ВІДКРИТИМ НЕБОМ

ХНАТОБ знайомий усім харків'янам як театр, в якому ставлять опери, а його актори асоціюються з професіоналами, котрі, володіючи класичним вокалом, можуть співати лише академічні твори і не мають ніякого відношення до так званої «естради». Але всі міфи про це були розвіяні 17 травня, коли театр проводив концерт біля фонтанної площі Покровського собору у свято вишиванки.

Актори театру під відкритим небом дивували всіх присутніх виставою, в якій були не лише класичні, вічно актуальні музичні твори, а й та сама «естрада», що для мене було дуже дивно (адже сам концерт проходив у форматі козацьких гулянь!). Виконувалися навіть народні пісні, твори, написані кобзарями. Особливо хотілося б відзначити виконання арій із опери П.Гулака-Артемівського «Запорожець за Дунаєм»: була ідеально передана ідея тексту завдяки бездоганній акторській грі головних героїв – Андрія та Карася. «Але це ж все-таки опера», скажете Ви! А як же «музика для народу»? І тут наші актори ХНАТОБ розкрилися з іншого боку: у їх виконанні прозвучали твори Христини Соловій, Софії Ротару, Ірини Федишин та навіть деякі сучасні зарубіжні хіти. Якщо коротко, то свято вдалося на славу. Хочеш – дегустуй напої, хочеш – фотографуйся з козаками, а якщо хочеш – то й на шаблях змагайся. До речі, про шаблі: як виявилось, наші майстри вокальних справ – ще й віртуозні фехтувальники: вони показали такі професійні інсценування козацьких битв, що кров стигла в жилах, особливо, коли один із «бійців» взметнув мечем аж біля мене! У той момент відчув себе, неначе на полі битви.

Здивувала мене також одна артистка: і не лише своїм голосом, а й манерою подачі пісні «Намалюю тобі зорі».

Вона заспівала настільки віртуозно, так сильно передала нам емоції тексту, що в пеші хвилини виконання я майже не заплакав, але несподівано її ніжний голос із класичної манери зазвучав сучасними вокальними прийомами і це вмить змінило враження й відчуття: замість сльози на очах з'явилось здивування та дика ейфорія, а це, до речі, свідчило не лише про її високу майстерність, а й про те, що класика є невід'ємною частиною всієї музики, яка існує. Того дня ХНАТОБ показав нам, що театр і сьогодні, можливо, як ніколи, актуальний, опера може бути простою, а «трендова» музика може звучати зовсім по-іншому й створювати абсолютно різні враження залежно від того, хто її виконує, а коли за справу беруться професіонали, то коментарії недоречні.

*Богдан Клик,
студент 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

Дозвілля наших польських колег

ВІД РЕДАКЦІЇ. Нещодавно студенти факультету культурології спеціальності «Журналістика» мали змогу познайомитися з медійною сферою Польщі. Вони побували на польському регіональному телебаченні, змогли більше дізнатися про специфіку його функціонування. Безсумнівно, цей досвід стане важливим етапом у формуванні професійних вмінь і навичок майбутніх журналістів. Окрім робочих моментів, студенти ХДАК мали змогу прогулятися мальовничими польськими вуличками, обмінятися враженнями та потоваришували з польськими колегами з різних університетів.

Спілкуючись із польськими студентами, ми вирішили поговорити про їхнє дозвілля. Якщо українські студенти здебільшого віддають перевагу театрам, кінотеатрам, кав'ярням або комп'ютерним іграм, то західні друзі після важкого робочого дня збирають велику компанію та йдуть «на spacer» (тобто на природу, у парк), де проводиться велика кількість розважальних заходів і міні-фестивалів. «Вихідними днями, зазвичай у суботу, ми сідаємо по машинах та їдемо до набережної Вісли. Розводимо багаття та смажимо щось смачненьке на грилі», – коментує пані Евеліна, студентка Варшавського університету ім. Кардинала Вишинського.

Першого дня нам, гостям із Харкова, пощастило відвідати польський музичний фестиваль у парку біля набережної. Молоді гурти виконували музику в стилі рок, поп-рок та блюз. Це дійство було вражаючим. Поляки подарувати нам чудовий незабутній настрій!

*Дмитро Данець,
студент 1 курсу ф-ту культурології*

«БЕЛСАТ», який вражає

Студенти Харківської державної академії культури отримали можливість побувати на телеканалі «Белсат» та поспілкуватися з керівником відділу інформаційної програми – Алесем Корнієнком.

Телеканал «Белсат» розпочав свою історію з 2007 року, коли вперше вийшов у ефір у тестовому режимі. Канал був створений за підтримки «Telewizja Polska» (польська державна телекомпанія) та Міністерства закордонних справ Польщі.

Алесь Корнієнко розповів про створення каналу, про проблеми, які виникали на різних етапах його функціонування, про його особливості, основні правила та гасло. Так, телеканал «Белсат» – єдиний незалежний телеканал, що мовить білоруською мовою, хоча має декілька програм й іншими мовами. Гасло каналу: «Белсат» – твоє право вибору. Саме так подають інформацію для аудиторії. Канал виступає за це право, бо кожен сам повинен вирішувати, що для нього головне, чому треба вірити. Канал працює за такими правилами: об'єктивна інформація, показувати реалії у Білорусії та у світі, незалежність каналу, інформативність.

Ми побачили, яка робота проводиться під час інформаційної програми «Вот так». Спостерігати за роботою кожного члена команди – це отримувати неймовірний досвід. Кожний працівник має власний обов'язок, від кожної

деталі залежить якість та успішність ефіру.

Побувавши на телеканалі «Белсат», чітко усвідомлюєш, що хочеш працювати саме там. Привабили передусім приємна атмосфера колективу, відповідальність журналістів за свою роботу, можливість саморозвитку, правила та напрям телеканалу.

*Дмитро Данець, Олександр Шемаєв,
студенти 1 курсу ф-ту культурології*

ПРАЦЮЮЧИЙ СТУДЕНТ

З роботи на пари, або ким працюють студенти ХДАК

ВІД РЕДАКЦІЇ. Працюючий студент – досить поширене явище в стінах Харківської державної академії культури. Причому йдеться не про студентів-заочників, а про працюючих студентів денної форми навчання до моменту отримання диплома мають можливість набути практичного досвіду й зробити перші кроки в кар'єрі. Яскравим прикладом є Альона Андрєєвська, студентка 2 курсу факультету музичного мистецтва, яка й ділиться своїм досвідом:

– Не уявляю свого життя без музики, без співу, без сцени, без емоційних хвилювань під час виступу, без щирих оплесків і щасливих облич глядачів. Почала працювати співачкою уже в 12 років. У дуєті з відомим харківським поетом, композитором, співаком та ігромайстером Миколою Миколайовичем Шутьом ми об'їздили майже всю Харківську область, даючи численні концерти для дітей і їхніх батьків у невеличких містах. Улітку ми гастролювали по різних таборах, а взимку виступали в школах, університетах та будинках культури. Незважаючи на щільний щоденний графік, втрати ніколи не відчувала, бо від роботи отримувала тільки справжнє задоволення та найголовніше – величезний досвід.

Зі вступом до Академії я припинила часто гастролювати, бо маю відвідувати лекції, семінари, індивідуальні заняття... Утім у вільний від навчання час я продовжую працювати: щотижня я співаю в ресторані. Мій репертуар складають здебільшого зарубіжні пісні, але іноді я співаю російською й україн-

ською мовами. Щоразу намагаюся підібрати новий сценічний образ, комбінуючи одяг, взуття, зачіску... Переконана, що зовнішній вигляд важливий у роботі співачки, але найголовніше – все-таки професіоналізм. Головна моя мета – це донести аудиторії сенс того, про що я співаю, а не просто співати по нотах. Окрім роботи в різних кафе та ресторанах, приблизно двічі на місяць я беру участь у великих концертах нашого міста, конкурсах і фестивалях.

У майбутньому ж мрію створити свою музичну групу, співати свої авторські пісні та кавер-версії улюблених пісень і, звичайно, гастролювати з концертами по всьому світу! Покищо я – студентка 2 курсу, але маленькими кроками вже наближаюся до своєї мрії.

СТУДЕНТ – МУЗИКАНТ – ПОЕТ

ВІД РЕДАКЦІЇ. Факультет музичного мистецтва рясніє талантами. Усі студенти безмежно закохані в музику: хтось не уявляє свого життя без співу – мріє бути зірковим естрадним вокалістом; хтось віртуозно грає на скрипці, віолончелі, бандурі, фортепіано, баяні, флейті, саксофоні, гітарі... – і мріє створити свою інструментальну групу або працювати у складі відомих оркестрів; хтось бачить себе в ролі диригента хору і прагне підкорити сцену Філармонії або Оперного театру, а комусь до душі – бути хористом у церкві, єднати мистецтво музики з молитвою та прославляти своїм співом Бога. Отже, кожен студент – яскрава й неповторна особистість, про яку можна написати цілий роман. Але покищо обмежуємося жанровою формою статті й пропонуємо ближче познайомитися з талановитим студентом 2 курсу факультету музичного мистецтва **Павлом Василевським**. Почав співати він ще змалку, десь років із семи. Голос його лунав усюди – і в школі, і в полі й на городі (бо родом із села). Але, мабуть, його сильному голосу було затісно в сільських просторах – і він виривається на волю: бере участь у районних й обласних вокальних конкурсах, в яких посідає призові місця, вступає до музичного училища і врешті – до Академії культури. Окрім співу, Павло захоплюється ще й грою на фортепіано й акордеоні, а також пробує себе в ролі композитора й поета: пише музику на власні вірші. Детальніше про його поетичну діяльність, дізнаємося, як кажуть, із перших вуст.

Вірші – це те, що передає почуття, емоції, життєві події з особливим відтінком. І мені тільки зараз, в 22 роки, вдалося це зрозуміти.

Я почав писати вірші ще в школі, в п'ятому класі. Мені сподобалась одна дівчина, звали її Марина. Не передати словами емоцій, які мене тоді переповнювали. Та дівчина надихнула мене написати свій перший у житті вірш. У ньому було всього 4 рядки, але скільки ж тепла було в них:

Марина, Марина, небесна хмарина,
Марина, Марина, ти – світ чарівний...
Не можу прожити без тебе й хвилини,
Хоч як ти не плач, хоч як не радий

Саме з цього вірша розпочалася моя поетична діяльність. Так сталося, що через деякий час перша муза просто зникла з мого життя: поїхала, не сказавши куди. Я намагався її знайти, але всі спроби були марними...

Час шов... Я зустрічав усе нові й нові джерела натхнення. З появою кожного нового вірша з'являлося все більше й більше дорослих думок... Кожна муза, яку я зустрічав, по-різному доторкалася до мого серця, але всіх їх об'єднувало лише одне – від жодної з них не було взаємності... Я просто писав, я просто творив нові вірші... Три останні своїх дні народження я наважувався зізнатись у своїх почуттях дівчині. Та в кожному з трьох випадків я отримував відмову. Напевно, з мене друг хороший, а ніким більше я стати не можу...

Хочеться вірити, що зараз десь по Землі ходить людина, яка так само, як і я, чекає, коли в її двері хтось постукає... Незважаючи ні на що, я продовжую писати вірші. Мене надихає природа та події, які відбуваються навколо. Але найсильніше мене тягне до лірики. Якщо брати до уваги лише вірші про кохання, то майже кожен вірш присвячений абсолютно різним історіям і різним людям, але всі ці вірші об'єднує одне любляче серце.

Життя складне, його дороги різні,
І поведуть кожного на свою стежину.
На правильну чи ні, залежить від самої людини,
І добре, якщо нерви ще залізні..
Життя складне: як кінчиться воно –
Ніхто не знає.
Може, буде, як в кіно, –
Кінець настане в радісний момент,
Або ж життя, як з фішок доміно,
Над нами проведе експеримент.
Чи пощастить зустріти свою долю,
І няньчити дітей своїх, на все є Божа Воля...
Чи так і будемо ми ходити по пустелі,
З надією, що десь тече вода і крутяться каруселі
Ті ж самі люди, як і ми.
Вони живуть не зовсім так, як звикли ми...
Вони не мають надії давно вже,
Не мріють ні про що ще від народження,
А просто чекають, як життя швидкоплинне забере їх
до себе, на безхмарне синє небо,

І так і зникнуть з лиця Землі
(На вигляд дорослі, а в душі такі малі...)
Таких людей на світі мало, та все ж вони є:
Які по Всесвіту блукали, та так і не знайшли своє...
Не хочу бути я таким, і я нікому не бажаю таку долю,
Ні старим, ні молодим, щоб мати не залишилась
вдовою...
Хай мати не побачить смерті сина,
Хай краще в мамі буде син і ще одна дитина.
Щасливим буде кожен з нас,
Якщо в тяжкий для країни час,
Не буде «втоптаних слідів у кріслах»,
А будуть руки, складені разом, і тісно,
В молитві весь народ з'єднає свої сили,
До Бога прийдуть навіть ті, що всюди зло робили!
Бо йде війна, і ворог атакує
І сліпо вірить, що «війна весь світ врятує»,
Та він не знає, що є зброя,
Страшніша за той пістолет, чи ніж, гострий, як бритва,
Ця зброя називається – Молитва!!!

ЛИСТ до ВСТУПНИКІВ

Вітаю, любий абітурієнте! Хочу розповісти тобі про те, як я вирішила вступати до Харківської державної академії культури. Знаю, більшість хлопців та дівчат, які хочуть вступити саме на театральний факультет, не завжди розуміють, яке чекає на них життя далі.

Я – студентка 2 курсу театального факультету. Навчаюся на режисера естради і масових свят. Моя історія почалася ще в далекому 2015 році. Закінчуючи десятий клас, я вже замислювалася, до якого вишу хотіла би вступити, ким би хотіла стати в майбутньому.

І ось, одного вечора натрапила в інтернеті на зовсім маленьку статтю про масову режисуру. Я уважно прочитала її. Саме з тієї секунди прийшло усвідомлення, що хочу бути Режисером.

Далі почалися активні пошуки навчальних закладів, де могли би мене навчити цього складного, але цікавого ремесла. Мої пошуки не обмежилися Харковом, вони охопили всю Україну. Та все ж таки мій вибір зупинився на Харківській державній академії культури.

1 вересня 2015 року я йду в одинадцятий клас. Це був складний для мене рік. Тривала активна підготовка до зовнішнього незалежного оцінювання, а ще я почала кожні вихідні їздити на підготовчі курси для вступу до академії. Зараз розумію, якби не вони, може б і мене зараз не було тут.

Спочатку було надзвичайно важко: я боялася, соромилася, була невпевнена в собі. Але на цих підкурсах я познайомилася зі своїми теперішніми одногрупницями: Аліною, Анею та Женею. До речі, Аня була взагалі першою людиною, з якою я почала спілкуватися ще до особистого знайомства.

А ще саме тут я познайомилася з людиною, завдяки якій остаточно вирішила вступати до ХДАК. Я маю на увазі Вікторію Олександрівну Бугайову. Зараз вона – мій куратор і людина, яка постійно надихає на творчість, нові звершення та професійне вдосконалення. Вікторія Олександрівна – найкращий приклад для наслідування.

Підкурси тривали півроку, і весь цей час я намагалася зро-

зуміти, що ж на мене чекає далі...

У кінці травня 2016 року я закінчую школу в невеликому селі та їду вступати до Академії культури.

На творчому конкурсі було страшно. Я боялася щось говорити, щось робити. Та разом із тим, розуміла, якщо не впораюся зі своїм хвилюванням, то мрія стати режисером може так і залишитися тільки мрією. Тому я взяла себе в руки й зробила все можливе, щоб стати студенткою цього чудового вишу.

І от уже два роки я – студентка Харківської державної академії культури. За цей час моє життя змінилося кардинально. Спочатку, звісно, було складно звикнути до нового ритму життя, який зовсім відрізнявся від того, до чого я звикла: щоденні репетиції до пізньої ночі, написання конспектів, пари, неймовірна кількість рефератів, сценаріїв, постановок.

Але попри ці труднощі я вдячна за здійснення мрії своїй сім'ї, яка мене підтримала, Вікторії Олександрівні за мотивацію і натхнення та іншим викладачам за відданість роботі й за знання, які вони нам дають.

А тобі, любий абітурієнте, бажаю удачі, натхнення та сміливості.

Щиро, ваша Тетяна Бабич, майбутній Режисер

ДО ВІДОМА НАУКОВЦІВ

Шановні колеги! Редакційна колегія продовжує інформувати науковці, аспірантів, студентів про час і місце проведення всеукраїнських і міжнародних наукових конференцій, запланованих на найближчий час.

«Ключові питання освіти та науки: перспективи розвитку для України та Польщі» – так називається Міжнародна мультидисциплінарна конференція, що буде проходити в м. Стальова Воля (Польща) 20–21 липня 2018 р.

У межах конференції планується робота секцій:

1. Сучасні наукові дослідження з юридичних наук;
 2. Державне управління: питання теорії та практики;
 3. Медицина в умовах сучасності;
 4. Актуальні питання природничих наук;
 5. Напрямки розвитку технічних наук;
 6. Суспільні науки: сучасні тенденції;
 7. Завдання психології та педагогіки у ХХІ столітті;
 8. Соціальні комунікації: інструменти, технологія і практика;
 9. Фактори розвитку філологічних наук;
 10. Сучасна культурологія: тенденції та пріоритети розвитку.
- Електронна адреса для довідок: wse@cuesc.org.ua

«ЛИТЕРАТУРА Й ІСТОРІЯ» – так називається Всеукраїнська наукова конференція, яка відбудеться 11–12 жовтня 2018

року в Запорізькому національному університеті на кафедрі української літератури.

До обговорення пропонуються такі питання:

1. Козацький фольклор.
 2. Козацтво в українському фольклорі.
 3. Фольклор як історичне джерело.
 4. Концепція історії в національних літературах.
 5. Жанрово-стильова специфіка історичного твору
 6. Інтерпретація козацтва в українській і зарубіжній літературах.
 7. Соцреалістичний міф про козацтво: ідеологічний та естетичний компроміси.
 8. Знакові події історії в художньому тексті.
 9. Образи історичних осіб у літературі.
 10. Альтернативне моделювання історії в художній літературі.
 11. Хортиця: історична реальність та історичний міф у художньому письменстві.
 12. Літературний образ Запорожжя і Запорозької Січі.
- За докладною інформацією звертайтеся за тел.:
(067) 682-18-73 – Хом'як Тамара Володимирівна, декан філологічного факультету, голова ініціативної групи.

Життя неможливе без танцю

Харківська державна академія культури пишається своїми розумними, цілеспрямованими, талановитими вихованцями, які мають значні успіхи в навчанні й усіляко розвиваються за межами вишу. Яскравим прикладом є Валентина Калашнікова – студентка 2 курсу факультету культурології спеціальності «Журналістика: реклама та зв'язки з громадськістю». Ось уже 10 років вона займається східними танцями, без яких не уявляє свого життя, про що ми дізналися під час дружньої бесіди:

– Цікаво, а чому саме східні танці ти обрала і взагалі, як почала танцювати?

– Усе трапилося випадково: в дитинстві я професійно займалася гімнастикою, але після багатьох серйозних травм мама вирішила змінити вид спорту і запропонувала піти на танці – я, не вагаючись, погодилася. Чому саме східні, точно не пам'ятаю, але я закохалася в них із першого тренування.

– Чому пішла навчатися не на хореографічний факультет?

– Я вже досягла вершин професійної майстерності в хореографії: здобула звання чемпіонки України, Євразії, Сонячної Аджарії, отримала безліч нагород та титулів на регіональних і міжнародних конкурсах у різних номінаціях та стилях. Зараз у мене більше 80 золотих, 45 срібних і 20 бронзових медалей та кубків. Я маю сертифікат тренера. Тепер хотілося б реалізувати себе й на іншій професійній ниві: хочу присвятити своє життя журналістиці та рекламі. А танцями, звичайно, я буду продовжувати займатися. Хореографічне мистецтво допомагає мені самовиражатися, розкриває мій внутрішній

світ, передає різнобарвні емоції.

– Який епізод з танцювальної кар'єри запам'ятався найбільше?

– Цікавих моментів було дуже багато, але, напевно, найважливішим для мене став звичайний виступ на дні народження мого рідного міста Лисичанська. Я танцювала останньою, годині о 10-й вечора, в мене була температура 38, я жакливо себе почувала, але розуміла – треба. І ось я – на сцені, на мене дивиться все місто. Танцюю з душею, дарую радість танцю всім довкола. Усі шаленіють від гарячих драйвових рухів, отримують море задоволення. І в цей момент я забула про біль, температуру, запаморочення та зрозуміла, що дійсно щаслива. Неможливо описати словами ті відчуття, які охоплювали мене в ту мить.

З Валентиною Калашніковою розмовляла Євгенія Клебча (2 курс ф-ту культурології)

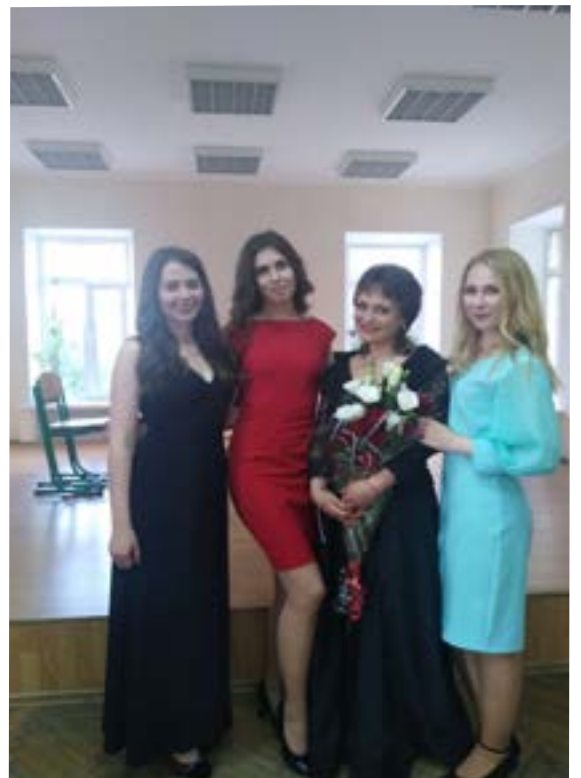
КОНЦЕРТИ, ФЕСТИВАЛИ

КОНЦЕРТ ВОКАЛЬНОЇ МУЗИКИ

Дуже важливою подією в житті 11 студенток 2 курсу факультету музичного мистецтва став концерт вокальної музики класу викладача Марії Миколаївни Стецюн, який відбувся 24 травня в 41-й аудиторії, що на Полтавському. Тільки другий рік працює в нашій академії Марія Миколаївна, але вже зуміла розгледіти в кожній із нас творчий потенціал вокалістки.

Перед відповідальним звітним концертом хвилювання переповнювали наші серця, адже серед присутніх був завідувач кафедри хорознавства та хорового диригування В'ячеслав Геннадійович Бойко та чимало наших Викладачів – справжніх професіоналів своєї справи. У програмі святкового дійства лунали твори відомих європейських композиторів: А. Вівальді («Un certo non so che»), Е.Гріга («Мой лебедь белый»), С.Франка («Panic Aghelicus»), Ж.Векерлена («Бродя в лесах»), К.Сен-Санса («Ave Maria»), Дж.Верді (арія Джильді з опери «Ріголетто») та інших. Лунали в аудиторії і твори («Я щаслива з роду», «Місто надій», «Ой жалю, мій жалю») в обробці Миколи Стецюна – відомого українського композитора, педагога, заслуженого діяча мистецтв України й «за сумісництвом» – тата Марії Миколаївни, який, до речі, був присутній на концерті, а це, звичайно, посилювало наш емоційно-напружений стан. Утім, перебуваючи на сцені, ми бачили в очах глядачів щире зацікавлення і небайдужість до співу і це додавало нам впевненості, а гучні оплески й численні вигук «браво» окриляли нас. У цілому, концерт пройшов на одному подусі й участь у ньому для нас, другокурсників, стала черговою сходиною, завдяки якій ми наближаємося до омріяного музичного олімпу.

*Ольга Буйлук,
студентка 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

ТВОРЧИЙ WEEKEND в Екопарку Фельдмана

У суботу, 26 травня, в Екопарку Фельдмана відбулося грандіозне дійство – Гала-концерт III-ого Всеукраїнського фестивалю-конкурсу мистецтв «Kharkiv Fest», в якому були задіяні кращі з кращих вокалісти й танцюристи з різних регіонів нашої держави. Організатор проекту – Людмила Володимирівна Кудрич, заслужена артистка України, доцент, завідувач кафедри естрадного та народного співу Харківської державної академії культури. Учасники творчого дійства, серед яких і студенти факультету музичного мистецтва нашої Академії (Маргарита Козир, Аліна Багмут, Марія Шупова, Альона Руднева, Володимир Ахрименко, Карина Кірікова), вкотре здивували журі своїми яскравими номерами, зокрема циганський і грузинський танці полонили серця глядачів своєю харизматичністю й чистотою вокалу. Також у межах фестивалю відбулася презентація театральньо-вокальної студії «Super Song», навчання в якій, безсумнівно, відкриє кожному всю велич світу музики й театру. Після завершення конкурсної програми учасники були нагороджені пам'ятними медалями та дипломами. До того ж на всіх чекала дуже смачна польова каша. А охочі мали чудову можливість

близько поспілкуватися з тваринами. Так, наприклад, нашому циганському тріо випала чудова нагода отримати професійну фото-сесію з конями. Ми в захопленні від того, як пройшов наш творчий Weekend на природі.

*Аліна Багмут і Маргарита Козир,
студентки 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

СТАРОСТА ГРУПИ

Чи варто бути старостою?

Загальновідомо, що роль старости може виконувати один із успішних у навчанні студентів, який користується авторитетом і повагою в групі і серед викладачів, позитивно впливає на колектив і володіє організаторськими здібностями. Для того, щоб з'ясувати всі нюанси цієї посади, я поспілкувалася зі старостою 2 курсу факультету культурології спеціальності «Журналістика» Владмірою Кузьменко:

– Чому ти прийняла рішення стати старостою?

– Я була старостою ще в школі. Знала специфіку цієї посади і тому не боялася взяти на себе таку відповідальність. Мені хотілося проявляти свої лідерські якості та брати активну участь у житті академії.

– А що входить у твої обов'язки?

– Щотижня, в понеділок, відбувається зібрання старостату, який мені потрібно відвідувати. Разом зі старостами всього потоку я беру участь в обговоренні нагальних студентських проблем, першою дізнаюся про всі загальноакадемічні та факультетські новини: про перенесення занять, «хвості» одногрупників, де і як пройде іспит, розпорядження ректора, декана, викладачів тощо. Усю необхідну інформацію я намагаюся своєчасно передати групі. До того ж на кожній парі я роблю перевірку присутніх, відсутніх і тих студентів, які запізнилися. Потім подаю ці відомості до деканату.

– Які мінуси цієї посади ти можеш назвати?

– Один із мінусів це те, що деякі одногрупники негативно ставляться до моєї відповідальності щодо заповнення журналу. Іноді хочеться увійти в стан людини і «закрити очі» на один або два пропуски, але я не маю права цього зробити. До мінусів також можу віднести те, що викладачі знають мій номер телефону, тому можуть подзвонити, наприклад, у вихідний день для з'ясування якихось робочих моментів. Також часто буває, що деканат виявляє невдоволення не всій групі, а мені як її представнику, і тоді доводиться відповідати та виправдовува-

тися за невиконану роботу інших.

– А які ж плюси цієї посади?

– Мені подобається бути в курсі всіх подій і піклуватися про свою групу. Я відчуваю себе на своєму місці. Ця посада робить мене більш відповідальною й комунікабельною. І від навчального процесу не відволікає абсолютно, швидше – доповнює його. До того ж посада старости має деякі привілеї.

– Які саме привілеї маєш на увазі?

– Викладачі знають, яку відповідальну роботу я виконую, тому часто йдуть назустріч. Мене поважають за старанність, тому якщо я звертаюся з яким-небудь проханням для групи або для себе особисто, то завжди можу розраховувати на допомогу. Також треба звернути увагу на додаткові бали в рейтингу заліково-екзаменаційної сесії, які я отримую за свою активну діяльність.

*Катерина Денисова,
студентка 2 курсу ф-ту культурології*

Захист курсових проектів журналістів

10 травня в стінах інформаційного центру «Майдан моніторинг» пройшов захист курсових проектів 1-ого та 2-ого курсів спеціальності «Журналістика в соціокультурній сфері». Студенти виступили з доповідями, продемонстрували відео роботи, презентації на теми, які неабияк турбують творчих і креативних особистостей.

Перед початком презентацій проектів старший викладач ХДАК, кандидат філологічних наук Марія Едуардівна Звєгинцова поділилася власними думками: «Перший та другий курс сьогодні отримують колосальний досвід: вони почують поради, критику та стануть загартованішими. Чим більше в них буде практики – тим більше буде досвіду та гарних проектів у майбутньому».

Студентка 1 курсу Василіса Степаненко зізналася, що вже має досвід захисту проектів, але з журналістськими зіткнулася вперше: «Звісно я трохи нервувалася, – каже вона, – але команда підтримала мене. Коли є люди, які йдуть з тобою в ногу до спільної мети, це чудово».

Ігор Михайлович Дубровський, кандидат соціологічних наук, засновник Школи соціальних посередників, зацентрував увагу на тому, що «можна зробити проект, проте не бути спроможним показати його. Нові тематичні та професійні ідеї – це саме те, чого я чекаю від студентів. Можливо, саме сьогодні ми зможемо ство-

рити робочу групу соціальних журналістів, які будуть працювати й за межами академії».

У цілому, майбутні журналісти вдало виступали та підтримували один одного. Оплески, коментарі та критика, що лунали з вуст професіоналів, були дуже доречними та важливими для студентів. Поради, настанови та слухні зауваження допомогли кожній команді, яка презентувала свій проект, звернути увагу на помилки та зробити певні висновки. Захист курсових проектів став для студентів не тільки можливістю поділитися своїми творчими напрацюваннями з іншими, але й проявити себе в ролі ораторів.

По закінченню доповідей завідувач кафедри журналістики ХДАК, доктор наук із соціальних комунікацій, професор Вікторія Анатоліївна Маркова поділилася своїми враженнями: «Я з цікавістю підходжу до всього того, що відбувається, адже в такому форматі захист курсових проектів у нас проходить уперше. Дуже хочу вірити, що цей захід дав поштовх для студентів, і всі проекти, які були тут представлені, будуть невдовзі реалізовані в житті».

*Євгенія Клебча,
студентка 2 курсу ф-ту культурології*

ВІДЛУННЯ СПОГАДІВ

Академічний хор – у Польщі

Мальовниче польське містечко Хайнувка щороку навесні перетворюється на столицю православного пісенного мистецтва, адже в цей час проходить Міжнародний фестиваль «Хайнувські дні музики церковної». У 2016 році академічний хор Харківської державної академії культури здобув Гран-прі на фестивалі й цього року був запрошений на інавгураційний концерт.

Наша подорож розпочалася о 10-й годині ранку. Спека в дорозі виснажувала, але за вікном комфортабельного автобусу змінювалися мальовничі українські пейзажі, які й надихали нас на подальший творчий процес.

На кордон ми прибули о 2-й годині ночі, де нам довелося провести аж 13-ть годин. Далі ми мандрували польською землею протягом 5-ти годин і, нарешті, прибули до містечка Хайнувка. Вражені красою природи, ми навіть забули про втому від довготривалої подорожі. Нам дуже сподобався місцевий готель, в якому нас розмістили. З вікна відкривався чудовий краєвид, а в номері було тихо та затишно. Ми гарно відпочили й були готові до відповідального виступу.

Після смачного сніданку вирушили на репетицію до собору Пресвятої Трійці, де й мав відбуватися фестиваль. Стіни храму були оздоблені різноманітними фресками. Краса надихала нас співати всім серцем. Ми дуже хвилювалися, готуючись до виступу, адже на міжнародний фестиваль було запрошено багато почесних гостей із усієї Європи. Відкривати своїм концертом такий фестиваль було дуже відповідально й почесно. Атмосфера була заворожуюча, ми виходили на сцену, тримаючи в руках лампадки, під прекрасний спів чоловічої партії. Усі ми перехрестилися, поклонилися до вітваря Богу та почали виконувати духовні твори українських і зарубіжних композиторів: Б.Целковнікова «Символ вери», О.Гречанінова «К Богородице прилежно», М.Голованова «Свете тихий», П.Чеснокова «Не надейся, душе моя». Також, ми виконували твори харківських композиторів: І.Гайдена «Дивна ніч» та «Добрий вечір тобі» в обробці

В.Борисенка. До речі, дуже вразило поляків те, що за весь час існування фестивалю в цьому році вперше пролунали колядки.

Своїм враженням від концерту ми ділилися вже на фуршеті, на який нас люб'язно запросили. Це був чудовий відпочинок і спілкування. З теленовин про фестиваль ми дізналися відгуки духовенства Польщі та почесних гостей фестивалю безпосередньо про наш виступ. Усі в один голос сказали, що наш спів був як «золото вищої проби», а Владика Савва зазначив, що якби всі так співали, то світ змінився б на краще.

Наступного ранку ми готувалися до від'їзду. Прогулюючись містом, ми придбали сувеніри для рідних та друзів. Наші серця були переповнені щастям і від концерту, і від самого містечка, яке щороку в Пасхальні дні поєднує митців православного співочого мистецтва.

Із чудовими враженнями та незабутніми спогадами ми повернулися до рідної України.

*Ольга Буйлук,
студентка 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

МИНАЄ ДРУГИЙ РІК МОГО НАВЧАННЯ

ВІД РЕДАКЦІЇ. Минає 2017/2018 навчальний рік: студенти складають літню сесію, проходять навчально-виробничу практику, з нетерпінням чекають канікул. Звичайно, за цей час у кожного були свої особисті успіхи, втілення мрій, злети й падіння. Тож ми вирішили поцікавитись у студентів 2 курсу факультету музичного мистецтва наскільки насиченим було їхнє навчання, який вони отримали професійний досвід і взагалі які плани вдалося реалізувати.

Іван Єрмоленко:

– Вступивши до Академії я, вчорашній випускник музичного коледжу, був переповнений грандіозними планами й одночасно – сумнівами: чи зможу втілити омріяне в житті? Утім розпочався процес навчання, я познайомився зі своїм учителем із фаху, завдяки якому зміг удосконалити гру на саксофоні. І ось уже другий рік поспіль я граю у звітних концертах класу кларнета та саксофона і дуже цим пишаюся, адже далеко не всі мають можливість захистити честь класу перед професійною аудиторією. Яка тільки музика не лунає на наших творчих заходах: і химерний імпресіонізм, і неперевершений джаз, і загадковий авангард, і вічна класика. Я завжди вкладаю душу у свою гру, живу звуками, які випромінює мій саксофон.

Ще я радий, що в Академії продовжилися мої заняття з фортепіано. У мене був вибагливий учитель у коледжі, завдяки якому я непогано (як для духовика) грав на цьому інструменті. В академії мій новий педагог, побачивши мої уміння, завжди давала для виконання непростої програму. Так, за цей час я зіграв дві сонати Бетховена, декілька творів Баха та ще деякі цікаві п'єси. Я хочу й далі займатися на фортепіано, хоча дисципліни як такої у нас уже не буде.

Ще один важливий аспект – це нові друзі. Завдяки моїм знайомствам в Академії я потрапив до народного естрадного оркестру імені А.Слатіна. Це непоганий банд, в якому я вже півроку підвищую свої навички гри в ансамблі, покращую вміння працювати в джазовому стилі.

Ще в нашій Академії щорічно проходять змагання з шахів у межах спартакіади. Я дуже люблю цю гру, ще з дитинства в неї граю. У цьому році, нарешті, посів перше місце серед усіх факультетів.

Я вдячний Академії за все, що вона мені дала та дуже радий, що в мене є ще два роки, щоб ще більше професійно зрости. Я впевнений, що буду згадувати свою

Альма матер завжди з особливим душевним теплом і щирою вдячністю.

Бажаю всім слухати гарну музику, яка дихає, яка живе, від якої серце наповнюється сльозами та посмішками!

Георгій Шароварський:

– За два роки навчання сталося чимало знакових подій. Я познайомився з великою кількістю цікавих людей, які допомагають мені розуміти світ музики та й взагалі, з якими можна просто плідно й душевно провести час. Мені дуже пощастило з викладачами. Євген Альбертович Козеняшев – мій педагог зі спеціальності, добрий, веселий, професіонал своєї справи, він завжди допомагає у всьому. Щороку під його керівництвом ми граємо звітний концерт класу, який показує, чому ми навчилися (а навчилися ми багато чому!). Слова вдячності хотілося б сказати й на адресу Юрія Володимировича Персидського, який викладає у нас диригування й естрадно-симфонічний оркестр, Юрія Ігоровича Ковача, який викладає інструментознавство й духовий оркестр. У світі не вистачить паперу, щоб описати мою любов і повагу до цих людей. Я дуже щасливий, що можу навчатися в таких Професіоналів.

Також мені пощастило з групою. Мої одногрупники – це хороші музиканти та просто хороші люди. З ними приємно знаходитися на одній території, творити й навчатися у їх товаристві.

У цілому, Академія культури дає мені чудовий фундамент для розвитку. Я буду сумувати влітку за нею. Але радує те, що в мене є ще два роки, щоб стати більш досвідченим в компанії моїх дорогих товаришів і педагогів.

*«Бурсацький узвіз»,
газета для студентів
і співробітників ХДАК
Засновник – колектив
Харківської державної
академії культури.
Газета зареєстрована в
Головному управлінні юстиції
у Харківській області.*

*Свідоцтво:
ХК №1520–261 Р
від 12.05.2009 року
Адреса редакції: 61993,
м. Харків, Бурсацький узвіз, 4,
Тел.: 731–32–82; 771–04–30
Тираж – 200 примірників
Видавець – ХДАК*

*Керівник проекту:
Н. М. Кушнарченко
Головний редактор:
І. А. Куриленко
Редакційна рада:
О. М. Білик, А. Худоба, І. Литвинюк,
А. Ковальова
Комп'ютерна
верстка та
дизайн Л. С. Чоха*